

1.

Hetek óta nagyokat esett esténként. Az egész napi fülledtséget jótékonyan feledtette a mindennapos zuhany. Rozsé napközben ki sem mozdult az irodájából, ám a sötétség és az eső érkezése jelezte, hogy eljött végre az ő ideje is. Nem sok mindent csinált ilyenkor, legtöbbször csak sétált, figyelte az embereket a gallérja mögül, próbált beleveszni az esti, nedves város hangulatába. Nem volt hatalmas, kiismerhetetlen a város, ahol lakott, és ő tényleg csaknem minden szegletét ismerte. Fejben feltérképezte, és bár egy hét alatt sem tudta volna bejárni az összes utcát, mindig behelyezte magát a képzeletbeli térképbe, ilyenkor úgy érezte, hogy lehet a város bármelyik végén, mégis valahogy a város egészében ott van.

Így volt ez akkor este is. Egyik kedvenc helyén, a híd alatt ült, és a cigijét szívta. Már nem volt akkora divat cigizni, mint egykoron, drága volt, köztudomásúlag egészségtelen és kényelmetlen is, hiszen már nem lehetett csak úgy akárhol rágyújtani. Ő mégis ragaszkodott ehhez az elavult szokásához, úgy érezte, füstjével hozzájárul valamiképpen a szmoghoz, és ezzel sokkal közelebb érezte magát a városhoz.

Sosem kötelezte el magát egyetlen márka mellett sem, unalmasnak tartotta, ezért mindig ötleszerűen választott az üzletben. Ezúttal egy csomag hosszú, piros cigi volt soron. Szerette, hogy már a második szívás kaparta a torkát, mindig onnan számított igazán cigizésnek a cigizés. Kicsit úgy volt ezzel, mint a kávéval: legyen kellemes, de azért kicsit fájjon is. Mézédés kávé vagy gyenge cigi? Soha. De éppúgy nem itta volna cukor nélkül sem. Legyen ott a jó is, így a fájdalom is kellemesebb...

Fűjt két meghatározhatatlan formájú füstgomolyagot, karikáknak szánta őket, de a szél másképp gondolta, beleszólt a formatervezésbe. Rozsé élvezte az eső kopogását a tetőkön, ahogy az autók áthúztak a tócsákon, ahogy a város fényei tükröződtek a csillogó úton.

Ült még egy kicsit kedvenc helyén, majd rájött, hogy ma este is hiába várja, hogy történjen végre valami kalandos, izgalmas. Romániában van, nem Amerikában, itt még a bűnözés is unalmasabb. Így hát eldobta cigijét, végignézte, ahogy egy utolsót sistereg a pocsolójában, majd hazament. És így volt ez másnap és az azután következő este is. Később nyugdíjba ment és meghalt.

2.

Rozsé szabadidejében nemcsak a városban sétálni, fotózni is szeretett, és bár szerette volna néha a kettőt összekötni, kedvenc időszakában, esténként, nem tudott igazán jó képeket készíteni, mivel kevés volt a fény. Szegény Rozsénak pedig nem volt valami jó a gépe, vagy nem volt valami sok pénze egy jobbra. Ezért maradtak a nappali fotózások.

Ezen a bizonyos délutánon is elindult kis szobájából a város központja felé, nyakában lógott egyetlen, végletekig utált, ám kipróbált, és általa az utolsó csavarig megismert fotógépe. Sosem volt ötlete indulás előtt arról, hogy mit fog fotózni, mindig várt egy nagyobb, izgalmasabb történésre, aminél majd teljesen véletlenül ő lesz ott egyedül, és akkor majd az ő képei lesznek történelmi, exkluzív.

A gép ide-oda himbálózott a nyakában, ahogy hosszú lábaival végigfutott a város számára kevésbé inspiráló részén. Szeretett mindig egy úticélt kitűzni maga elé, ezúttal a régi várfal volt a kijelölt célpont. Ilyenkor, arrafelé tartva úgy érezte, hogy van értelme a kirándulásnak, vagy ha addig nem is, amikor odaér, akkor biztosan történni fog majd valami, amit érdemes lesz lecsévegre kapnia. Mindig élvezte városát, mert valahogy minden utcájának teljesen más volt a hangulata. Volt itt olyan, ami Párizst idézte, kis kávézóival, teraszaival és az ott ülő, márkás bögréket markoló, látszólag gondtalan (munkanélküli? – hiszen mit csinálnak ennyien itt hétköznap délután – ekkor eszébe jutott, hogy ő is itt van...) fiatal és középkorú kliensekkel.

Időközben, ahogy gyors tempója engedte, nézelődött. Látott kisgyereket, aki galambokat hajkurászott – amelyek meg meglepően és idegesítően bátrak voltak, hiszen még a fülsértő gyermeki ordibálás hatására is maximum csak ráérősen arrébb sétáltak, el nem szálltak volna a világerért sem –, andalgó párocskákat, akik mellett elég nehéz volt elférni a szűk járdán – és akiktől kicsit mindig felfordult a gyomra, bár ő is valószínűnek tartotta, hogy elsősorban irigységből, hiszen neki nem volt kivel így andalogni –, vagy az útszélen tanyázó csöveseket, akik táblát tartva, vagy csak szóban kéregettek a járókelőktől – ezekkel kapcsolatban sosem foglalt állást, őt különösebben nem zavarták, és jobb napjain még adott is nekik némi aprót vagy cigit, bár olyankor sosem kapott akkora hálálkodást, amekkorára számított. Megérkezett a várfalhoz.

Itt várt vagy tíz percet, készenlétben tartva fényképező-elvtársát, ám, mint már annyiszor, most sem történt semmi igazán figyelemreméltó. Elvégre Romániában járt, nem Amerikában, ez a hely még a terroristákat sem érdekelte annyira, hogy akár egy igazán kicsi magánrepülőgépet is belevezettek volna egy-egy műemlék-épületbe. Aztán mégis lőtt pár képet, csak azért, hogy valami értelme legyen a délutánnak, majd hazaindult.

Ezután nyugdíjba ment és meghalt.

3.

Olvasni próbált, de észrevette, hogy már egy jó ideje nem fordított egy lapot sem a könyvben, és mikor erre rájött, azt is észrevette,

hogy már vagy tíz oldal óta egy sort sem fogott fel igazán. Pedig nem volt egy unalmas könyv (Poe-rémnovella gyűjtemény), sem az időjárás, sem pedig a körülötte zsiibongó, sétáló járókelők nem vonták volna el a figyelmét annyira.

Rozsé várt. Alapvetően utált várni, mert amíg valakire várakozott, sosem tudott igazán másra koncentrálni, bármennyire is nem úgy tűnt, számára a várakozás egy teljes értékű cselekvés volt. Mindig hamarabb volt ott mindenhol, jóval a megbeszélrt időpont előtt, mert késni a végletekig utált, és magától nem tűrte el. Ezért aztán nagyon sokat kellett már várnia élete folyamán, még a pontos emberekre is.

Most persze, ahogy magával is megegyezett, igazából nem várt, most olvasott. Ő csak úgy kiült a parkba, szép nyári délután, olvasni szeretett volna, és ha véletlenül mégis összetalálkozik a Lánnal, hát annál jobb, érte majd félrera kja a könyvet. De igazából nem rá várt, most az olvasás volt a lényeg.

Az igazság az, hogy azért próbálta ezt magával is elhitetni, mert szinte biztos volt benne, hogy a Lány nem jön el. Logikusan végigfuttatta a történetek, egyszerűen nem látta megtörténni, amint a Lány egyszer csak megjelenik. Hiszen nem is egyeztek meg semmiben, tulajdonképpen sosem kapott választ a meghívására, amit Madónak (magában így nevezte a Lányt) küldött, és a levelet is úgy írta meg, hogy ne is kelljen rá válaszolnia. Így maradt a remény. De egyelőre nem hitte, hogy jönni fog. Ezért csak olvasni fog. Bár tudta a Lány rendes nevét is, magában mégis szinte az elejétől Madónak nevezte, talán azért, mert sosem találkozott személyesen, ezért még annak a jogát sem érezte a magáénak, hogy gondolataiban Mado a saját nevét használja. Úgy érezte, ahhoz először be kell mutatkoznia a másíknak, tőle kell hogy hallja a nevet, azzal kapja meg a használat jogát.

Nem tudta biztosan, hogy miért tetszik neki a név, igazából egy filmben hallotta először, ahol egy francia nő beceneve volt. De olyan személyes beceneve, amit a férje adott neki, csak ő ismerte, és ő is csak a hozzá intézett leveleiben használta. „Mado chérie”, minden levele így kezdődött. Ez a levélkezdés maradt meg neki, és jutott eszébe, amikor az első levelét elküldte Madónak. De nem írta végül bele, ez csak neki maradt.

Aztán ezeket végig gondolva elcsodálkozott, hogy soha nem gondolt arra, hogy a filmben a levelek íróját sosem lehet látni, a címzettet viszont igen. Teljesen fordítva, mint az ő esetében. Akkor most ő volt a fikció, a szereplő, akit sosem látunk? Pedig eddig úgy gondolta, hogy ő kreál egy nem létező, idealizált képet Madóról, nem pedig fordítva. Bár az is igaz, gondolta, hogy ezzel a lánnal is kreáltam egy nem létező, megfoghatatlan embert, akit nem ismer. Sőt, magamnak is. Lehet, hogy az, akinek a mondatai a levélben vannak, egy rajta kívül álló személy, akinek Rozsé csak tolmácsolta, begépelte a gondolatait.

Ezt a gondolatmenetet végigfuttatva észrevette, hogy még öt percet ellopott a várakozás gyötrelmes idejéből. Az ő órája szerint most 7:58 volt. Nyolcra hívta a lányt...

Most már nem is áltatta magát, halálosan izgult. Ilyen gyomorideget nagyon régen nem érzett, szinte fizikai fájdalmat okozott neki. És mégis jólesett. Ugyanakkor mégsem tudta volna megmondani, hogy tényleg jó érzés-e, vagy egyszerűen csak olyan, amit régen vagy talán soha nem tapasztalt.

Szinte egyenként érzékelte a másodpercek múlását, a nyolcig hátralévő két perc hatvanad részeit. Nagyon gyorsan pörögtek a gondolatai, nem is tudott kiragadni egy összefüggő gondolatmenetet. Már a gondolatairól is gondolkodni kezdett, elkezdte elemezni őket, agyának egy különálló szegletében kívülről látta az örvényt, csodálkozott a gyorsaságán, logikátlanságán, és egyáltalán, az örvény létezésén. Gondolkodott, vajon ez-e az a lassulása, kitágulása az időnek, amiről azt szokták mondani, hogy közvetlenül a halála előtt tapasztal meg az ember, amikor úgymond lepereg előtte élete filmje.

És volt ezek mellett egy harmadik gondolatcsomó is, egy kissé racionálisabb és földön járóbb, mint a másik kettő, amely hasztalan próbálta lenyugtatni a kuszaságot, mely Rozsé fejében pörgött. Ez próbálta meggyőzni társait, hogy ne tulajdonítsanak túl nagy jelentőséget a kerek nyolc órának, hiszen lehet, hogy rá öt percre érkezik meg Mado, vagy egyáltalán nem, és hogy az 59. másodperc után következő :00 nem feltétlenül lesz megváltója ennek a káosznak. Ha jön, ha nem.

Hirtelen mindhárom „fej” megállt. Rozsé meglátott a park távolabbi szegletében egy szőke hajkoronát, és ez teljesen leblokkolta, szinte sokkos állapotba kerítette a háromfejű pszichét, és Rozsé testét is, még levegőt venni is elfelejtett egy ideig.

Nagyon távol volt még a hajkorona gazdája, ezért nem tudta biztosan megmondani, hogy tényleg ő-e vagy sem...

4.

Ő volt az. Ahogy egyre közelebb ért, úgy vált egyre biztosabbá Rozsében a tudat, hogy ez tényleg ő. A ruhái, a járása, mindene, pont olyan volt, ahogy elképzelte, összerakta magában. És mégsem volt pontosan olyan, hiszen konkrétan nem tudta volna ezelőtt sem leírni, hogy milyen is, de ahogy közeledett, érezte, hogy igen, valahogy erre várt.

Ez már teljesen független volt mindenféle értéktéletétől, nem egyszerűen szépen öltözött vagy (még elgondolni is viccesen hangzott) szépen járt, hanem egyben ő volt. Nem az, akire feltétlenül vágyott, hiszen ezen a téren különösebb preferenciái nem voltak, egyszerűen csak Ő volt. Nem az elvárásainak felelt meg, nem várt ő el eddig sem semmit, azt sem, hogy szebb vagy jobb legyen, egy Rozsétől és elképzeléseitől függetlenül létező valaki volt.

Ezen a ponton teljesen elhagyta Rozsét minden spekuláció és szinte minden meghatározható érzelm. Nem örült annak, hogy eljött, hanem úgy csapódott ez le neki, hogy kész, ez a helyzet, itt van. Életében először nem látta maga előtt az elkövetkező percek történéseinek kusza opcióhálóját. Nem volt A lehetőség vagy B lehetőség, egyszerűen nem tudta, mi lesz. És ezt imádtta.

Sokkal később életében nyugdíjba ment és meghalt, de sosem volt olyan halálközeli, felemelő és felszabadító pillanata, mint akkor...

5.

Ahogy közelebb jött, már látta, hogy tévedett, fölöslegesen élte át azt a mini-szívrohamot, teljesen más ember volt, aki feléje közeledett. Ránézett néha az alakra, hogy hátha mégis ő az, de nagyrészt az asztalt nézte, és visszapillantva mindig újra reménykedett egy kicsit, hogy rosszul látta, mégis ő az. De egyre kevésbé volt Ő, akit várt.

Egy idő után más útvonalat vett fel a psuedo-Mado, kikerült Rozsé látóköréből. Ezután ismét az órája vette át a főszerepet Rozsé vizuális és szellemi mezején.

Szép lassan eltelt a kerek óra, és bár még mindig mondogatta a józan hang a fejében, hogy: még késhet, senki sem pontos

manapság, még mindig megérkezhet. A kerek nyolc óra elmúltával a percek gyorsulni kezdtek, Rozsé minden izgalma, gyomorgörcse elszállt. Átadta a helyét egy fölöslegesnek ítélt csalódásnak: Hiszen gondoltad. Nem? Szinte biztos voltál benne, hogy nem fog jönni, akkor meg mit csodálkozol? Miért vagy csalódott?"

Utálta az ilyen fölösleges, okoskodó érzelmeket. Elkezdett gondolkodni, hogy vajon várjon-e még, és ha igen, meddig. Kijelölte magának a fél kilencet, és amikor az óra átváltott 8:29-re, elkezdett összepakolni. 8:30-kor elindult haza, mert hirtelen sem jobb ötlete, sem kedve nem volt másra.

Hazafelé menet rájött, hogy tényleg nem Amerikában van, hanem Erdélyben, még csak nem is egy romantikus film főhőse, és itt, ebben a valóságban nem szokott egy ilyen tudatosan kigondolt dramaturgia működni. Ez várható volt.

Hazaért, ledőlt az ágyába, és egy kicsit meghalt. Majd később nyugdíjba ment. De a Poe-kötetet még azelőtt kiolvasta.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Ádám

Látó Szépirodalmi Folyóirat